
En strimma av hopp om finfina läkare

ANNA HULTIN

Det är över femton år sedan jag för första gången spelade patient för unga medicine studerande i Strimman. Undervisning för blivande läkare med simulerade patienter var rätt nytt då och det var också nytt för mig att vara skådespelare i en undervisningssituation. Hela konceptet tilltalade mig.

Jag tyckte genast om tanken att med skådespelarens medel och med en humanistisk syn på människan hjälpa de blivande, vetenskapligt inriktade läkarna att se människan bakom sjukdomen och bli bättre på kommunikation. Det fascinerade mig då och gör det fortfarande.

Medicine studerandena är ju ofta unga och helt upptagna av sina svåra studier, och jag har sett det som viktigt att vara en av dem som påminner dem om för vem och varför de studerar medicin. Oftast är det för att hjälpa människan. Jag vill påminna dem om att alltid komma ihåg att behandla varje patient med respekt. Att se till att aldrig sätta likhetstecken mellan patienten och sjukdomen.

Från att lära andra årets studerande att hälsa på varandra till att se hur empatiskt en fjärde årets läkare berättar dåliga nyheter för en cancerpatient har varit fint att bevittna. Många av patientfallen har förblivit oförändrade genom åren och en del av dem känns nästan som gamla vänner till mig.

Patienterna har också med tiden fått längre och mer ingående bakgrundstyper ... Det har också blivit viktigt för mig att fallen följer en viss dramaturgi, att vi till exempel avslutar ett pass med en rolig karaktär i stället för att lämna ungdomarna ensamma med känslorna efter ett cancerpatientfall.

Studerandenas yrkesmässiga utveckling blir så tydlig genom de många givande diskussioner som patientfallen gett upphov till. Det är under feedbacken och diskussionerna som skådespelarrollen glider in i rollen som medmänniska. Jag har friskt delat med mig av mina egna erfarenheter av läkarbesök om jag tyckt att det kan hjälpa studerandena och belysa någonting vi diskuterat.

Jag har alltid försökt spela varje patient så trovärdigt som möjligt. Detta eftersom det är en förutsättning för att den blivande läkaren ska få en så realistisk upplevelse av situationen som möjligt och kunna bli känslomässigt engagerad. Ett välspelat patientfall kan ge viktiga insikter

om läkarens personlighet och förmåga till kommunikation. Med hjälp av sina medstuderande och deras feedback kan hen sedan utvecklas i sin yrkesroll.

En sak som jag tycker ha blivit mycket bättre under årens lopp är feedbacken. Dagens ungdomar är jättefina när det gäller att ge feedback på ett respektfullt och uppbyggande sätt. En del grupper har haft en bättre inre dynamik än andra men överlag har förmågan att diskutera varit god.

Här har sannolikt lärarnas engagemang och yrkesskicklighet spelat in en hel del. Det är många fina stunder och diskussioner som jag delat med de fortfarande yrkesverksamma läkarna Dani, Lena, Tim och Tom.

I början jobbade jag ofta med de nu pensionerade lärarna Camilla Mårtenson och Brita Stenius-Aarniala och njöt av att följa hur de med sitt pragmatiska sätt vägledde ungdomarna.

De delade frikostigt med sig av sin visdom, livserfarenhet och insikten om att en bra läkare också intresserar sig för livet i övrigt och ser till att ha balans mellan arbete och fritid för att orka bättre i jobbet. Rådet att skaka av sig en tung arbetsdag genom att visualisera sig själv gående in i en container i ena ändan och ut genom andra ändan och lämna de tunga upplevelserna inne i containern är ett råd som vi alla kan följa.

Eftersom jag gjort det här så länge har jag också mött några av "mina" läkare på riktigt och det har varit roligt att se att de omfattat sin yrkesroll så väl.

Det har varit givande för mig på många olika plan att vara patient i Strimman. Jag har aldrig hört till en impro-grupp; Strimman har varit det för mig och jag har njutit storligen av det som motvikt till mitt arbete på Svenska Teatern.

Anna Hultin
Skådespelare
Svenska Teatern